

[Ragnhild Andersen.]

at de har en ugentlig fridag, hvor bagerierne har lukket. Det kan ikke være rigtigt, at dette problem kun kan løses ved, at man forlanger, at unge mennesker året rundt skal møde på deres arbejdssted hver søn- og helligdag om morgenen klokken 3. Det kan ikke være rigtigt. Det er ingen beskyttelse af ungdommen. Det har jeg forsøgt at få de forskellige partier til at indse, men det lader ikke til at være lykkedes særlig godt. Når vi i næste måned skal til at behandle lærlingelovgivningen, vil jeg håbe, at vi får mere klarhed over det problem, hvor de forskellige partiers ungdomsledere står i dette spørgsmål. Jeg har her efterlyst: Hvad mener den radikale ungdom? Hvad mener den socialdemokratiske ungdom? Har de samme opfattelse, som deres partier har i denne sag? Jeg føler mig slet ikke sikker på, at de har det. Tværtom vil jeg tro, at de er af samme opfattelse som jeg angående et konstant tilrettelagt vedvarende søndagsarbejde for de unge mellem 14 og 18 år.

Når nu det ærede medlem hr. A. C. Normann i dag kommer og bekender, at det er det radikale parti og det ærede medlem, der i og for sig er ophavsmanden, er den egentlige initiativtager til lovforslaget, hvad vi også fik bekræftet af socialministeren, og det ærede medlem siger, at kommunisterne skulle ikke være så forargede over det, for her er kun tale om, at unge mennesker under 18 år skal have lov til budtjeneste, vil jeg dertil sige: lad os lige stoppe en halv. Her er nemlig tale om, at man i hele pressen har ført en forargelsens kampagne mod, at de 11-årige ikke har ret til at udbringe morgenbrød. Når talen er om unges arbejde — unge personer under 18 år — tænker man først og fremmest på de børn, der skal løbe billigt i byen. Nu skal jeg ikke her røre ved problemet om, hvorvidt bagermestrene ikke har råd til at lønne voksen arbejdskraft. Det er muligt, at de med de nuværende priser på brød ikke kan anvende den til udbringning af morgenbrødet. Men jeg vil sige, at skal brødet bringes ud til kunderne, forlanger de det udbragt, må man på dette som på andre områder honorere udbringningen ved betaling. Det er meget rigtigt, at de syge og de gamle skal have deres brød, men det vil kunne komme til at foregå under de almindelige vilkår. Nu er sagen ikke

den, at man ikke kan få morgenbrød, hvis det ikke bliver bragt. I vore dage kan man i hver eneste gade i København i ismejerierne, alle vegne, købe minutbrød, som skal bages i ovnen i nogle få minutter, samtidig med at kaffevandet koger.

Hvorfor i alverden gøre morgenudbringning af kryddere og rundstykker til et problem om, hvorvidt de 11-årige ikke skulle have ret til at arbejde? (Oluf Pedersen: Hvorfor skulle de ikke det?). Det må blive det ærede medlem hr. Oluf Pedersens sag at mene, at de mindreårige skal have ret dertil. De synspunkter, der gør sig gældende i mit parti, er at beskytte børnene, og den lov, vi behandler i dag, er en beskyttelseslov og ikke en lov om mindreåriges beskæftigelse. Det er muligt, at retsforbundet har en anden opfattelse, men det kan så det ærede medlem give udtryk for fra talerstolen.

Så er der spørgsmålet om bagersvendenes arbejdstid. Flere ærede ordførere har gjort gældende — det har ordføreren for det socialdemokratiske parti, og det har så godt som alle ordførerne — at det er et spørgsmål, som kan ordnes ad forhandlingens vej mellem bagersvende og mestre, det er noget, som de vel kan sørge for kommer ind i deres overenskomst. Men så kunne jeg godt lide at få at vide af det ærede medlem hr. Leonhard Hansen, hvorfor i alverden lovgivningsmagten forringer de bestemmelser, som stod i loven fra 1920 til 1940 om klokken 4 om morgenen. Hvorfor skal dette tidspunkt ændres til klokken 3, hvis ikke det er for at imødekomme mestrenes krav? Det gad jeg nok vide. Hvorfor skulle det være nødvendigt, ærede medlem, at ændre klokken 4 til klokken 3, hvis det ikke netop var for at imødekomme mestrene? Hvad kan bagersvendene se i en sådan forandring af loven undtagen en forringelse af deres vilkår? Jeg har nok hørt, at man i dag siger, at det kan man vel ordne overenskomstmæssigt. Det blev også sagt, da jeg i går talte med medlemmer af hele to partier, ikke alene det socialdemokratiske, men også det radikale — det var naturligvis ikke her fra denne talerstol, men alligevel. Men se, da bagersvendene den 1. april dette år fik den nye arbejderbeskyttelseslov, gik mestrene straks i gang med at forlænge søndagsarbejdet fra klokken 4 til klokken 3 — fluks, med det samme, ingen